

Hồi Thứ Bốn Mười Một

Thiếu Phủ Nguyên soái phá yêu thuật, ra oai Thần Võ Đạo nhơn chịu vô phương, thảm hại

Từ ngày quan Tuần phủ Sơn Đông Bành Như Trạch tiếp thánh chỉ, lão mua ván đóng chiến thuyền và ngày đêm lo luyện tập quân thủy rất tinh thực, chỉ còn chờ đợi đại binh đến là xuất trận được ngay.

Ngày kia, đại binh của Vương Thiếu Phủ đến nơi, Bành Như Trạch hay tin, vội dẫn hết tướng sĩ ra ngoài thành nghinh tiếp vào nhà công quán, bày tiệc khoản đãi trọng hậu.

Wương Thiếu Phủ hỏi Bành Như Trạch:

– Chẳng hay tình hình Phiên tặc độ này như thế nào?

Tổng binh Ân Diệu Tiên bước ra cướp lời đáp:

– Trước kia quân số của Phiên tặc rất đông, nhưng qua mấy trận giao đấu với ta, chúng bị giết cũng nhiều, hiện nay chỉ còn khoảng bốn muôn mà thôi. Tuy vậy, Phiên tặc có Thần Võ Đạo nhơn và Ô Tất Khải là hai viên đồng tướng dù có đánh trăm trận cũng chẳng sờn lòng. Chỉ vì mấy tháng nay gặp phải tiết trời giá lạnh, tuyết đông, thuyền bè khó bề lui tới nên chúng rút binh về đóng tại cù lao Sa Môn nằm giữa biển. Chúng chỉ cho một vài cánh quân thỉnh thoảng đến cướp phá một vài nơi thôi. Gần đây chúng hay tin Nguyên soái đến nên im lìm chẳng đến đánh phá nữa. Vậy chẳng hay bây giờ Nguyên soái định chờ chúng đến giao chiến hay bộ binh đến đó giao phong?

Wương Thiếu Phủ nói:

– Lâu nay Phiên tặc trông thấy quân ta thường kiêng sợ sóng gió, nên chúng khinh thường, tác oai tác quái không còn biết kiêng nể là gì. vậy nay ta muốn xua binh đến đó đánh một trận cho chúng biết tay.

Bành Như Trạch nói:

– Không nên đâu Nguyên soái ạ. Vì nếu ta độ binh đến đó sẽ bị chúng hóa phép gây sóng gió và hóa lửa đốt thuyền thì nguy tai.

Wương Thiếu Phủ cười gằn:

– Ta tin tưởng vào oai phước của Thánh thượng thì yêu thuật không làm gì nổi ta. Lẽ thường, bao giờ chánh cũng thắng tà.

Lúc ấy Vương Thiệu Phủ trông thấy có mặt Bành Như Trạch nên không tiện hỏi thăm tin tức Hoàng Phủ Kính, chàng chỉ hỏi qua về tình hình địch quân mà thôi.

Tiệc rượu kéo dài đến tối mới mãn, Vương Thiệu Phủ vào phòng an nghỉ rồi sai người tâm phúc đi dò thám tin tức Hoàng Phủ Kính Giây lát sau, người ấy về báo:

– Bẩm Nguyên soái, tôi đã dò xét rất đích xác và biết rõ Hoàng Phủ Nguyên soái cùng Tiên phong Vệ Hoán trước kia bị quân Phiên bắt chứ không đầu hàng, cũng không có dẫn quân Phiên về đánh phá Đãng Châu chi hết.

Vương Thiệu Phủ mừng rỡ, liền nói việc ấy cho Hùng Hiệu hay. Hùng Hiệu nói:

– Tôi biết lắm mà. Đời nào Hoàng Phủ Nguyên soái lại chịu đầu hàng quân giặc, đó chẳng qua là lời xàm tấu đó thôi.

Cách vài hôm sau, đạo binh Vệ Đồng Đạt kéo đến. Anh em Vệ Đồng Đạt cùng Trưởng Hoa Tiểu thơ vào bái kiến Nguyên soái. Vương Thiệu Phủ thấy có Bành như Trạch, sợ hấn biết rõ nên không dám nhận, chàng cứ đối đãi theo lẽ thường, nghĩa là truyền lệnh cho phép lâu la được nhập vào bộ thuộc của Hữu Tiên phong Vệ Đồng Đạt.

Vệ Đồng Đạt quỳ lạy trước trướng, lãnh ấn Tiên phong, Vương Thiệu Phủ chọn năm trăm quân dũng mãnh cho làm bộ thuộc của Trưởng Hoa Tiểu thơ và lựa một chiến thuyền cho tiểu thơ dùng. Hai con nữ tỳ là Giao Sắc và Cẩm Trạch cũng được theo sát ngày đêm hầu hạ.

Thiệu Phủ triệu Tổng binh Ân Diệu Tiên vào dạy:

– Tôi nghe nói có quý quyền ở lại đây, vậy nay có vợ của Hoàng Phủ Nguyên soái là bà Doãn Phu nhon đến đây, tôi xin cậy tướng quân hãy về bảo cùng quý quyền dọn cho một phòng riêng để phu nhon ở. Còn việc ăn uống thì phu nhon đã có nữ tỳ lo liệu.

Ân Diệu Tiên vâng lời lui ra rồi sai gia nhon đem kiệu đến rước Doãn Phu nhon. Trước khi lên kiệu, bà ta căn dặn Vệ Đồng Đạt và Trưởng Hoa Tiểu thơ ít lời rồi mới cùng Lữ Trung thẳng đến dinh Tổng binh.

Doãn Phu nhon được ở một căn phòng khá rộng rãi mát mẻ, bà đưa tiền cho Lữ Trung đi mua hai con nô tỳ về hầu hạ.

Hôm ấy là ngày khởi binh, Vương Thiệu Phủ thảo chiếu sai người về triều báo tin với Thiên tử. Bành Như Trạch cũng bày tiệc tiễn hành.

Sau khi làm lễ tế thần, Vương Thiệu Phủ cấp cho Hùng Hiệu và Vệ Đồng Đạt năm ngàn quân rồi cùng nhau phát cờ nổi trống thẳng tới cù lao Sa Môn.

Khi còn cách cù lao chừng mười dặm, Vương Thiệu Phủ lấy Thiên lý cảnh ra chiếu xem thì thấy thuyền bè của quân Phiên đậu la liệt, liền truyền lệnh ngừng thuyền, lập thủy trại tại đó.

Nói về Nguyên soái Ô Tất Khải đem quân đi đánh Trung Nguyên nhưng gặp lúc trời đông giá lạnh phải lui binh về tạm đóng tại cù lao Sa Môn, đợi đến mùa Xuân năm ấy tiến quân đến đánh Đãng Châu rồi thuận đường tiêu diệt Nguyên triều, tóm thâu thiên hạ.

Vừa rồi Ô Tất Khải hay tin vua Thành Tôn phong cho Vương Thiệu Phủ chức Nguyên soái dẫn đại binh ra chống cự. Ô Tất Khải không một chút sợ sệt và tin chắc rằng Vương Thiệu Phủ không khi nào dám độ binh vượt biển đến đây cả. Chẳng dè ngày kia có quân thám tử vào báo:

– Vương Thiệu Phủ đã độ binh ra biển, cách đây chừng mười dặm, neo thuyền lập thủy trại rất đông.

Ô Tất Khải nghe qua cười ngất, rồi bằng giọng tự hào y nói với chư tướng.

– Thế thì tên Nguyên soái nước Nguyên đã đến ngày tận số rồi.

Hôm sau, Ô Tất Khải thăng trưởng, hỏi chư tướng:

– Hôm nay tướng nào muốn ra trận lập công trước?

Vừa tuyên bố dứt lời đã thấy tướng Tiền Bộ Tiên phong là Sơn Đầu Hồ bước ra lớn tiếng nói:

– Tiểu tướng xin ra trận đầu.

Ô Tất Khải nói:

– Ngươi có đi thì phải cẩn thận nhé!

Sơn Đầu Hồ vâng lệnh dẫn binh xuống chiến thuyền phát cờ gióng trống lướt ra khiêu chiến.

Quân Nguyên trông thấy vội chạy vào báo cho Nguyên soái Vương Thiệu Phủ biết. Vương Thiệu Phủ lập tức nài nịt ra trận, Hùng Hiệu liền can lại nói:

– Một tên tướng Phiên tiên phong vô danh ấy có đáng là bao mà Nguyên soái phải nhọc lòng xuất chinh? Hãy để cho tiểu tướng ra giết nó cũng đủ rồi.

Vương Thiệu Hoa nói:

– Trận đầu tiên vô cùng quan trọng, nghĩa là phải làm sao cho thắng mới được, nếu không sẽ mất cả nhuệ khí của quân ta.

Hùng Hiệu gật đầu khen phải rồi truyền quân xông tới sát địch quân.

Khi hai đảng giáp mặt nhau, Hùng Hiệu trông thấy tướng Sơn Đầu Hồ tuổi độ ba mươi, vóc người cao lớn, tóc đỏ như son, tay cầm cây phủ to tướng, nặng ước độ tám ngàn cân. Còn Sơn Đầu Hồ thì trông thấy Hùng Hiệu mặt vuông, tai lớn, mình mặc chiến bào, tay cầm đoản thương, sau lưng có cờ thêu một hàng chữ màu vàng “Võ Bàng nhân Long nhưỡng Đại Tướng quân Tiền bộ Tả Tiên phong Hùng”. Sơn Đầu Hồ cũng lấy làm lo ngại.

Hùng Hiệu nhìn thẳng vào mặt đối phương, nạt lớn:

– Phiên tặc kia tên họ là chi, Hãy xưng ra để ta còn lấy thủ cấp.

Sơn Đầu Hồ đáp:

– Ta là Phiên trào Ô Nguyên soái trưởng hạ Tiên phong Sơn Đầu Hồ đây! Còn người tên chi hãy nói nhanh để ta giúp cho một búa đưa về âm phủ cho rồi.

Hùng Hiệu nói:

– Ta là Hùng Hiệu Tả Tiên phong, phụng mạng Nguyên soái đến tiêu diệt bây đây.

Nói dứt lời, Hùng Hiệu giục thuyền lướt tới, vung thương đâm thẳng vào giữa mặt Sơn Đầu Hồ. Sơn Đầu Hồ cũng cử búa gạt mạnh ra rồi chém bổ vào đầu Hùng Hiệu.

Hùng Hiệu thấy sức búa giang xuống mạnh quá, phải vận toàn lực đỡ ra, trong lòng khen thầm:

“Tên Phiên tặc này mạnh thật.”

Sơn Đầu Hồ nạt:

– Người mà cũng dám cả gan đỡ đường búa của ta sao?

Nói rồi vung búa bổ tới liên tiếp, khiến Hùng Hiệu phải lúng túng, nhắm bẻ cự không lại, bèn quày thuyền bỏ chạy. Sơn Đầu Hồ hét lên như sấm nổ rồi giục thuyền đuổi nà theo.

Hùng Hiệu chờ cho Sơn Đầu Hồ đến gần, vói tay ra sau lưng rút cây Trảm xà kiếm ném lên không trung và nạt lớn:

– Loài Phiên cầu, hãy coi bửu bối của ta!

Sơn Đầu Hồ nghe nói bửu bối, trong lòng thất kinh, vội ngược mặt nhìn lên, thấy trên không một đạo hào quang sáng lòa xẹt xuống. Lưỡi kiếm thần bay vút trên không trung một vòng, xé gió rít lên một tiếng rợn người rồi chém phập xuống khiến Sơn Đầu Hồ không tránh kịp, bị lưỡi kiếm chém đứt làm hai đoạn.

Hùng Hiệu thấy thế liền nhảy qua thuyền địch toan cắt thủ cấp, nhưng binh Phiên đồng hét lên một lượt nhảy tới bao vây Hùng Hiệu ở giữa. Binh Nguyên thấy vậy cũng tràn sang trợ lực cùng Hùng Hiệu đánh nhau, khiến Phiên binh đánh không lại, lóp chết, lóp té xuống biển không biết bao nhiêu mà kể.

Binh Phiên vội chèo thuyền tháo chạy. Hùng Hiệu thừa thắng đuổi theo đến bốn năm dặm mới thu binh về, dâng thủ cấp của Sơn Đầu Hồ lên Nguyên soái để lập công.

Vương Thiệu Phủ mừng rỡ nói:

– Tướng quân thắng được trận đầu, tất nhiên đem lại thành công không nhỏ. Thế là quân Phiên sẽ nhụt chí rồi!

Nói rồi, lấy sổ ghi công đầu cho Hùng Hiệu, và truyền mở tiệc khao thưởng tướng sĩ.

Bọn Phiên binh còn sống sót hơn hai chạy về báo với Nguyên soái Ô Tất Khải:

– Nguy tai rồi Nguyên soái ôi! Sơn Đầu Hồ đã tử trận!

Ô Tất Khải nghe nói, lửa giận bùng gan, nghiến răng nói:

– Giận thay cho tên Hùng Hiệu dám cả gan giết chết một viên thượng tướng của ta. Mai đây thế nào ta cũng phân thân nó ra muôn mảnh để trả thù cho Sơn tướng quân.

Ô Tất Khải nói dứt lời, xảy có một viên đại tướng tên Phú Lợi bước ra thưa:

– Tướng Nguyên đã có pháp thuật như vậy, ta cần phải đi thỉnh quân sư đến trừ khử có mới được.

Ô Tất Khải nói:

– Sá chi tên biểu bối vô danh ấy mà phải làm phiền đến quân sư.

Sáng sớm hôm sau, Ô Tất Khải xuống thuyền lướt ra giữa trận, quân Nguyên chạy vào phi báo. Vương Thiệu Phủ liền xua cả đại đội chiến thuyền ra đối địch.

Ô Tất Khải vừa trông thấy Vương Thiệu Phủ, đã hét như sấm:

– Cầu đầu, hãy mau mau khai tên họ, để ta còn lấy thủ cấp.

Wương Thiệu Phủ cười gằn đáp:

– Ta đây chính Nguyên trào Võ Trạng Nguyên Đại Nguyên soái Vương Thiệu Phủ vâng thánh chỉ đến trừ tuyệt chúng bây.

Ô Tất Khải nạt lớn:

– Đừng nói phách, hãy lãnh giáo đường chùy của ta đây!

Y vừa nói vừa vung chùy đánh bổ tới. Vương Thiệu Phủ vung phương thiên họa kích đỡ vệt ra rồi hai bên đánh vui với nhau như cặp rồng vật lộn nhau giữa biển khơi.

Ô Tất Khải nghĩ thầm:

“Tên tướng Nguyên này quả nhiên lợi hại.”

Ô Tất Khải chuyển hết thần lực, gươm chùy đánh vùng vục. Hai món binh khí chạm nhau tóe lửa, phát ra những tiếng chát chúa trông ghê gớm.

Lúc hai đảng đang giao chiến, xảy thấy bên Phiên có một tướng xông ra hỏi lớn:

– Có ai dám ra đối địch với Lư Bồ Kiếm đây không?

Vệ Đồng Đạt nghe nói, nổi giận giục thuyền lướt tới nạt:

– Có ta là Hữu Tiên phong Vệ Đồng Đạt sẵn sàng đối địch với mi đây.

Nói rồi vung song đao nhảy ra đánh Lư Bồ Kiếm tới tấp. Lư Bồ Kiếm cũng cử giáo chống ngăn, nhưng đánh qua mười mấy hiệp, Vệ Đồng Đạt cảm thấy yếu sức đánh không lại, liền quay thuyền bỏ chạy. Lư Bồ Kiếm gầm lên như hổ dữ rồi giục thuyền đuổi theo.

Vệ Đồng Đạt nhanh như chớp, quay lại rút tên bắn trái lại một phát trúng nhằm vai tả. Lư Bồ Kiếm rú lên một tiếng thất thanh té nhào xuống thuyền. Vệ Đồng Đạt nhảy qua giăng cho một đao đứt làm hai đoạn.

Binh Nguyên thừa thắng nhảy qua lấy thủ cấp và chém giết vô số, khiến Phiên binh hoảng hốt quay binh khí đầu hàng. Vệ Đồng Đạt thu nạp rồi truyền dẫn hàng binh và chiến thuyền địch đem về căn cứ. Còn Ô Tất Khải đánh với Vương Thiệu Phủ đang ba

mười hiệp thì Ô Tất Khải đã đuối sức, mồ hôi toát ra như tắm. Cây kích của Vương Thiệu Phủ tấn công như vũ bão; lại thấy Lư Bồ Kiếm tử trận trong lòng hơi khiếp đảm nên tay chân Ô Tất Khải lỉnh quính, bị Thiệu Phủ đâm nhằm một kích trúng vai, phải tháo chạy không dám ngó lại.

Vương Thiệu phủ xua binh chèo thuyền đuổi theo, chém giết quan Phiên chết vô số. Vương Hào cũng thừa thắng rượt đánh quân Phiên, máu chảy đỏ ngòm mặt nước, lại còn thâu được nhiều chiến thuyền của địch nữa.

Khi thấy quân địch đã chạy xa, Vương Thiệu Phủ đánh trống đắc thắng và gióng chiêng thâu binh kéo về trại. Sau khi ghi công cho các tướng sĩ. Vương Thiệu Phủ viết biểu sai người đem về kinh báo tin.

Ô Tất Khải bị thương chạy về lấy thuốc kim thương ra thoa rồi kiểm điểm binh thuyền lại. Thì thấy mất hết hai chiếc thuyền và bốn viên đại tướng, còn quân sĩ hao mất ba ngàn.

Ô Tất Khải nghĩ thầm:

“Thế giặc mạnh quá, ta cần phải thỉnh quân sư ra trận mới mong thắng được.”

Ô Tất Khải vừa suy nghĩ đến đây, bỗng có quân sĩ vào báo:

– Có quân sư đến.

Ô Tất Khải mừng rỡ bước ra nghinh tiếp vào. Thần Võ Đạo nhơn nói:

– Vừa rồi bản đạo hay tin Nguyên soái thất trận nên đến thăm, chẳng hay thế giặc ra sao mà Nguyên soái chịu thảm bại?

Ô Tất Khải liền thuật lại việc thất bại liên tiếp hai trận cho quân sư nghe và nói:

– Tôi xem bọn này nó giỏi hơn Hoàng Phủ Kính trước kia nhiều lắm.

Thần Võ Đạo nhơn an ủi:

– Xin Nguyên soái hãy an tâm, để mai đây bản đạo ra trận bắt chúng đem về đây cho Nguyên soái rửa hờn.

Ô tất Khải nói:

– Tôi chỉ mong nhờ ở phép thần thông của quân sư thôi!

Thần Võ Đạo nhơn trút bầu hồ lô lấy ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng nhai nhỏ, đắp lên vết thương cho Ô Tất Khải. Chỉ trong chốc lát, chỗ đó lành lại như xưa.

Ô Tất Khải liền ra lệnh cho quân sĩ chuẩn bị sẵn sàng hôm sau sẽ đại chiến. Quân Phiên nghe nói có Thần Võ Đạo nhơn ra trận sẽ nắm chắc phần thắng trong tay nên mừng rỡ vô cùng trông cho mau sáng để giết chết quân Nguyên phục thù.

Ngày sau quân Phiên thúc trống, phát cờ kéo đại đội chiến thuyền ra trận, la hét vang trời. Vương Thiệu Phủ hay tin vội nói với Hùng Hiếu:

– Hôm nay thế nào Thần Võ đạo nhơn cũng xuất trận chúng ta phải đề phòng lắm mới được.

Hùng Hiệu khen phải rồi cả hai người mang bửu bối theo, kéo đại binh đối địch.

Khi giáp trận, Vương Thiếu Phủ trông thấy bên Phiên có một đạo nhon mình mặc đạo bào, tay cầm song kiếm, đứng trước mũi thuyền, sau lưng cắm một cây cờ đề: “Hộ Quốc Quân sư Thần Võ Đạo nhon” thì biết ngay là người có yêu thuật. Còn Ô Tất Khải vừa trông thấy Vương Thiếu Phủ, nổi giận hết lớn:

– Có tướng nào dám ra bắt Vương Thiếu Phủ cho ta không?

Dứt lời, một tướng Phiên bên tả là Phú Lợi cử đại đao xông ra, phía hữu có Trạch Phong vung họa kích lóy tới. Cả hai đồng thanh hét như sấm:

– Tướng Nguyên nào muốn chết, cứ ra đây đối địch cùng chúng ta.

Vương Hào thấy thế nổi giận, một mình múa đao xốc tới đánh nhầu. Vương Thiếu Phủ truyền quân thúc trống trợ chiến Vương Hào sức mạnh như con cọp vừa mới giao phong được vài hiệp đã thấy Vương Hào hét lên một tiếng vang trời, chém Trạch Phong bay đầu rồi nhảy bổ qua thuyền địch. Bao nhiêu quân Phiên thấy thế tán đờm kinh tâm, quăng gươm giáo đầu hàng hết.

Thần Võ Đạo nhon thấy thế liền niệm thần chú dùng phép ẩn thân cỡi mây lướt tới đánh Vương Hào. Chẳng dè Hùng Hiệu trông thấy, hét lớn:

– Yêu đạo kia, chớ có dùng yêu thuật. Yêu pháp của ngươi không thể che được mắt ta đâu.

Vương Thiếu Phủ cũng trông thấy rõ, bèn lấy Phi diện chùy ném lên không đánh bổ vào người Thần Võ Đạo nhon, khiến lão ta thất kinh đạp mây bỏ chạy và nghĩ thầm:

“Lạ thật! Tại sao bọn này lại biết được phép ẩn thân của ta?”

Vương Thiếu Phủ thấy Thần Võ Đạo nhon tránh khỏi quả chùy, liền giơ tay chỉ Phu diện chùy nạt lớn:

– Kia bửu bối, hãy theo đánh chết yêu đạo cho ta!

Tức thì Phi diện chùy nhằm ngay chỗ Thần Võ Đạo nhon mà bay thẳng tới. Thần Võ Đạo nhon thất kinh, nhảy vọt xuống thuyền rồi lấy gươm chỉ Vương Thiếu Phủ nạt:

– Mi dám dùng pháp thuật đối địch với ta, tức là tới số rồi!

Nói rồi thò tay vào hồ lô lấy ra một khối kim chuyên niệm chú quăng lên trên không, tỏa ra một làn khói đen nhắm ngay đầu Vương Thiếu Phủ xẹt xuống.

Vương Thiếu Phủ vội vã ném Phi diện chùy lên: Phi diện chùy tỏa ra một đạo hào quang đánh bổ tới vang lên một tiếng như sấm, khiến bao nhiêu kim chuyên của Thần Võ Đạo nhon đều bị nát tan rơi hết xuống biển.

Vương Thiếu Phủ cười ha hả nói:

– Yêu đạo! Ngươi còn bao nhiêu bửu bối hãy đem ra thi thố hết đi.

Thần Võ Đạo nhon nghiêng răng nói trong căm hận.

– Đừng nói phách, hãy xem đây!

Nói rồi niệm thần chú lâm lâm, thổi lên một cái. Thình lình cuồng phong nổi dậy, sóng chuyển âm âm, muôn phần nguy hiểm. Các chiến thuyền của quân Nguyên nhào lên lộn xuống như muốn chìm đắm ngay vậy. Binh Nguyên kinh hồn, hoảng vía, la khóc om sòm.

Vương Thiều Phủ vẫn bình tĩnh, lớn tiếng kêu gọi:

– Không sao đâu, ba quân chớ sợ! Ta sẽ có phép trừ ngay lập tức.

Nói rồi thò tay vào túi lấy Phá lang cảnh chiếu lên, tức thì sóng im gió lặng. Lúc ấy Xích Nam Anh đang đánh với Phú Lợi, Xích Nam Anh đâm trúng một đao, Phú Lợi chết. Đàng này, Vương Thiều Phủ truyền cho đại đội chiến thuyền tiến tới đánh nhâu. Quân Phiên cự không nổi, vỡ tan bỏ chạy.

Trong lúc rối loạn, Thần Võ Đạo nhơn chưa kịp dùng phép thì bị Vương Thiều Phủ quăng Phi diện chùy lên đánh trúng ngang lưng. Đạo nhơn nhào sấp xuống thuyền. Lão bò vào mũi, lấy linh đơn ra uống rồi chui ra rút gươm giơ lên trời hô lớn, kêu gọi âm binh đến trợ lực.

Lát sau, thấy mây đen bao phủ mặt trời. Trên mây, vô số âm ma cầm binh khió nhảm quân Nguyên đánh bổ xuống, khiến quân Nguyên kinh hồn hoảng vía, la ó om sòm.

Vương Thiều Phủ trong lòng cũng hơi sợ vì không biết dùng phép gì để phá cho được. Túng thế, chàng phải lấy Phi diện chùy quăng lên. Bỗng nghe một tiếng sấm nổ vang trời, bao nhiêu âm binh đều hình hình giẫy giụa rơi lả tả xuống mặt nước, còn mây đen cũng từ từ tiêu tan mất hết.

Binh Nguyên thấy chủ soái mình phá vỡ được yêu pháp, liền hè nhau lấp tên bắn vãi tới làm quân Phiên chết rất nhiều, một số hoảng kinh bỏ chạy. Vương Thiều Phủ xua thuyền đuổi theo giết thêm một số nữa mới chịu thu binh trở lại.

Trận này, binh Nguyên đoạt được ba chiếc đại chiến thuyền, còn binh Phiên đầu hàng vô số. Vương Thiều Phủ về trại ghi công cho tướng sĩ rồi mở tiệc khoản đãi, đồng thời viết biểu sai người về kinh báo tiếp.

Ô Tất Khải bị thảm bại trận này quá đau đớn, trở về lập tức truyền lệnh thu góp hết lương thực đem xuống thuyền để có xảy nguy biến thì tẩu thoát cho dễ.

Thần Võ Đạo nhơn nói:

– Xin Nguyên soái chớ lo sợ, để mai đây bản đạo đem hết tài năng đánh với chúng một trận nữa, thế nào cũng toàn thắng.

Ô Tất Khải thở dài chán nản, nói:

– Bao nhiêu pháp thuật của quân sư đều bị chúng nó phá hết, thế sao quân sư lại dám cả quyết như vậy?

Thần Võ Đạo nhơn nói:

– Chỉ vì trong lúc gấp rút bản đạo chưa sử dụng hết pháp thuật, bản đạo có một lưỡi độc đao vô cùng lợi hại. Nguyên lưỡi đao này gồm thu các chất độc tạo thành, nên hễ ai

bị phạm phải, vừa chảy máu là chết ngay. Xưa nay bản đạo chưa dùng đến, vậy để mai này bản đạo dùng nó, ắt thành công.

Ô Tất Khải vẫn không tin, nói:

– Tuy quân sư hãy còn bửu bối, nhưng trước đây quân ta đã bị hao hót rất nhiều, lại vừa rồi thua tiếp mấy trận liên, hiện giờ quân số chỉ còn phân nửa, trái lại binh Nguyên quá đông nên ta càng phải phòng bị trước là hay hơn.

Thần Võ Đạo nhơn nói:

– Nguyên soái trù tính như vậy cũng phải, vật hãy thu thập lương thảo đem hết xuống thuyền gấp đi, để ta còn có thì giờ lo mưu tính kế.

Ô Tất Khải y lời, truyền quân lo chuyển vận lương thực xuống thuyền, nội ngày hôm ấy là xong. Đoạn cho quân sĩ nghỉ dưỡng sức hai ngày, qua đến ngày thứ ba mới kéo vbinh đi khiêu chiến.

Quân thám tử về phi báo, Vương Thiếu Phủ hội họp các tướng sĩ, nói:

– Quân Phiên bị thảm bại mấy trận liên, quân số bị hao nhiều, hôm nay tuy chúng xuất chiến nữa, nhưng chẳng qua là cố gượng mà thôi, vậy ba quân ráng sức đánh một trận này nữa cho chúng thất điên bát đảo đ ể ta hồi trào cho sớm.

Dứt lời chư tướng cùng quân sĩ hô rập lên một lượt:

– Chúng tôi nguyện cố sức tuân theo lời Nguyên soái.

Rồi Vương Thiếu Phủ phát cờ độ binh xông ra. Thần Võ Đạo nhơn trông thấy quân Phiên tinh thần khiếp đảm, còn quân Nguyên đang hăng hái chèo thuyền lướt nhanh như vũ bão thì trong lòng nóng như lửa đốt, liền thúc thủy thủ tấn thuyền lướt tới, hét lớn:

– Vương Thiếu Phủ, hôm nay ta quyết một còn một mất với mi đây.

Wương Thiếu Phủ cười, nói:

– Sự thảm bại vừa rồi chưa phải là bài học khôn cho ngươi sao?

Nói rồi vùng khích đâm nhầu Thân Võ Đạo nhơn, Thần Võ Đạo nhơn cũng cử đao rước đánh. Đánh được ba mươi hiệp, Thân Võ Đạo nhơn cự không lại bèn quày thuyền bỏ chạy, Vương Thiếu Phủ giục thuyền đuổi theo; Ô Tất Khải thấy thế liền lướt thuyền tới ngăn lại đối địch; Nhờ vậy, Thần Võ Đạo nhơn rãnh tay rút độc kiếm ra nạt lớn:

– Vương Thiếu Phủ, hãy xem độc kiếm của ta giết chết mi đây!

Wương Thiếu phủ vừa nghe kêu, ngược mắt ngó lên không trung thì thấy một vùng mây đen cuộn cuộn, rồi từ trong đám mây phát ra một luồng sáng mang lưỡi kiếm nhăm ngay đầu Vương Thiếu Phủ đâm bổ xuống.

Nhanh như chớp, Vương Thiếu Phủ lấy Phi diện chùy ném lên phát ra tiếng nổ vang trời, độc kiếm bị đánh rơi ngay xuống biển.

Wương Thiếu phủ nhìn Thần Võ Đạo nhơn, cười khẩy nói:

– Thế nào? Ngươi còn bửu bối gì hãy đem ra hết thử xem?

Thần Võ Đạo nhơn giận quá, gầm lên như hổ dữ:

– Vương Thiệu Phủ, hôm nay người phá mất bửu bối của ta, ta quyết thề không đội trời chung với ngươi.

Lúc ấy, Hùng Hiệu trông thấy Thần Võ Đạo nhơn không đề phòng, liền phóng Trảm xà kiếm lên chém Thần Võ Đạo nhơn một phát trúng nhằm vai tả, máu phun vọt ra. Lão rú lên một tiếng rồi chun tuốt vô mũi thuyền, lấy thuốc ra băng bó.

Hùng Hiệu thừa thế xua thuyền đến đánh tới tấp, khiến binh Phiên chết vô số, hồng kinh quày thuyền rong chạy. Vương Thiệu Phủ phát còn thúc thuyền đuổi rà theo.

Quân Nguyên truy kích suốt một đêm, sáng ngày sau đã đuổi khỏi cù lao Sa Môn một đôi thật xa mới thân binh trở lại.

Lần này đoạt được hai chiến thuyền, còn binh Phiên chạy đến khi trông thấy đôi phương không theo nữa mới dừng lại thả neo kết thính thủy trại.

Thần Võ Đạo nhơn nói:

– Đêm nay bản đạo sẽ đem mười chiến thuyền đến trước trại quân Nguyên rồi dùng phép đốt tan các chiến thuyền chúng nó thì mới mong thắng nổi.

Ô Tất Khải đang thất vọng, nghe Thần Võ Đạo nhơn tính kế vậy, mừng rỡ vô cùng, liền tuyền chọn mười chiếc chiến thuyền chắc chắn giao cho Thần Võ Đạo nhơn.

Lão đợi đến canh hai, lặng lẽ cho thuyền lướt tới gần trại Nguyên toan cướp lén, nhưng thủy trại của Vương Thiệu Phủ canh phòng rất nghiêm ngặt. Không một giờ phút nào mà không có tiểu thuyền đi tuần tiểu xung quanh, nên khi thuyền của Thần Võ Đạo nhơn vừa đến, quân tuần tiểu đã hay được chạy về phi báo:

– Hiện có mười chiếc thuyền của Phiên tặc lén đến toan cướp trại.

Vương Thiệu Phủ liền lấy bạc thưởng cho tên quân ấy, rồi họp hết tướng sĩ tuyên bố:

– Ban ngày quân Phiên đánh thua ta, nên ban đêm chúng lén đến cướp trại ta đó, vậy trong đêm tối ta chớ nên giao chiến chỉ dùng tên bắn chúng mà thôi.

Quân sĩ vâng lệnh trương cung tên ra chực sẵn. Giây phút sau chiến thuyền quân Phiên đến. Quân Nguyên hô lên một tiếng rồi cùng bắn ra như mưa, làm cho chiến thuyền của Phiên không tài nào đến gần được.

Thần Võ Đạo nhơn lâm râm niệm chú rồi lấy gương chỉ qua hướng tây, tức thì lửa trên không ào tới rần rần, đốt cháy hết ba chiếc thuyền của quân Nguyên. Quân Nguyên thất kinh la lên:

– Hãy mau mau cắt đứt hết dây neo tàu thoát, kéo lửa cháy lan chết hết bây giờ.

Vương Thiệu Phủ khoa tay la lớn:

– Đừng sợ, đừng sợ! Ta có phép trừ ngay bây giờ.

Vừa trấn an quân sĩ, Vương Thiếu Phủ vừa lấy Phá làng cảnh ra chiếu lên. Chỉ một khắc sau, ngọn lửa tiêu tan mất hết. Thần Võ Đạo nhơn cảm thấy vô cùng bối rối chưa biết liệu sao, xảy thấy Vương Thiếu Phủ quăng tiếp Phi diện chùy lên đánh trúng nhằm lưng Thần Võ Đạo nhơn. Lão học máu nhào vào khoang thuyền, phải ráng hết sức mới thò tay vào hồ lô lấy được linh đơn ra uống.

Ồ ngoài, quân Phiên bị trúng tên chết không biết bao nhiêu mà kể. Đám tân binh lật đật, chèo thuyền chạy riết về.

Về đến nơi, Thần Võ Đạo nhơn nhìn Ô Tất Khải thở dài, nói:

– Ta không ngờ Vương Thiếu Phủ pháp thuật cao cường đến thế! Bao nhiêu pháp thuật của ta bị nó phá hết rồi. Ôi thôi! Ngày nay thế cùng lực tận, biết liệu sao đây!

Ô tất Khải cũng than dài:

– Nay quân sư đã bị trọng thương thì hãy lo tịnh dưỡng cho lành mạnh rồi chúng ta sẽ toan liệu kế khác.

Thần Võ Đạo nhơn hồ thẹn trăm bề, cực chẳng đã phải lei lên giường nằm nghỉ.

Độ một lát sau, bỗng nghe quân Phiên chạy vào phi báo:

– Vương Thiếu Phủ phân ra ba đạo chiến thuyền đến vây đánh quân ta.

Ô Tất Khải và Thần Võ Đạo nhơn nghe qua như sét đánh bên tai, vội vã phân binh ra chống cự.

Ô tất Khải vừa xông ra đã gặp Vương Hào, một tướng Nguyên sức mạnh hơn cộp nên giao phong chưa đầy ba mươi hiệp đã bị Vương Hào chém nhằm vai, thương tích khá nặng phải chui trốn vào thuyền rồi hối quân chèo thuyền tháo chạy.

Vương Thiếu Phủ thúc quân đuổi theo đoạt thêm ba chiếc thuyền nữa và chém giết quân Phiên hằng hà sa số.

Ô Tất Khải bị thua một đêm mà hai trận nên tay chân bủn rủn,; không còn một chút nhuệ khí chiến đấu nữa, liền kiểm điểm tàn binh thấy còn lỏi một muôn, bèn dắt nhau trốn trong một cửa biển gọi là Sư Tử khẩu.

Vương Thiếu Phủ truyền lệnh đóng thủy trại cách Sư Tử khẩu độ vài dặm rồi sai tướng đi khiêu chiến liên tiếp trong ba ngày. Ô Tất Khải không dám ra đối địch, cứ ở trong đốc binh cố thủ mãi.

Vương Thiếu Phủ nói với chư tướng:

– Ta xem Sư Tử khẩu này vô cùng hiểm trở, thuyền bè khó bề qua lại, vậy các người phải đề phòng cẩn thận, kéo đêm khuya chúng ta đến cướp trại đấy.

Nói rồi phân công cho tả hữu Tiên Phong cùng tả hữu Dực quan lãnh mười chiếc chiến thuyền ngày đêm tuần phòng nghiêm ngặt.

Còn quân Phiên vào đóng cửa Sư Tử khẩu rồi, cứ lo cố thủ cẩn mật đã gần nửa tháng trời mà không dám ra. Một hôm Vệ Đồng Đạt chèo thuyền đi tuần, bỗng thấy xa xa có một chiếc thuyền buôn trương buồm chạy như bay.

Vệ Đồng Đạt truyền lệnh:

– Lâu nay giặc Phiên đến đánh phá Sơn Đông ai mà không hay biết, tại sao đêm hôm tăm tối lại có thuyền buôn nào dám léo hánh đến đây? Đây chắc là thuyền của Phiên nô giả thuyền buôn đi dò thám. Quân sĩ hãy mau mau bắt lại cho ta!

Nói rồi phát cờ nổi trống ra hiệu cho ba quân bao vây chặn thuyền buôn ấy lại.

Lời bình

Hơn mấy ngàn năm, người Trung Hoa vẫn luôn luôn nặng về tư tưởng thần thoại. Trong các bộ truyện của họ, hầu hết những cuộc chiến tranh đều lồng vào những câu chuyện thần tiên, phép tắc nhiệm mầu; thậm chí Tái Sanh Duyên là một bộ truyện nặng về tình ái, thế mà tư tưởng thần thoại vẫn còn với tánh cách nặng nề.

Mặc khác, nước Trung Hoa là nơi sớm có các giáo lý về thần quyền, làm cho tư tưởng dân chúng bị tiêm nhiễm, tưởng tượng ra lắm chuyện lạ lùng.

Tuy vậy, chúng ta không khỏi kính phục óc tưởng tượng của họ. Vì đã là một nguồn tư tưởng, phát sinh trong giáo hệ, bao giờ cũng có tính chất tìm tòi những bí hiểm của vũ trụ. Cho đến ngày nay, tuy khoa học đã tiến bộ, thuyết thần quyền của họ vẫn chưa hoàn toàn bị đánh bại ra ngoài tư tưởng.

Thời xưa, đối với xã hội loài người, ngoài lớp phạm tục còn có giới người gọi là siêu nhân, từ bỏ mọi xô xé cạnh tranh với xã hội, tìm một cuộc sống cao đẹp hơn, khám phá mọi huyền cơ vũ trụ, để đưa mình đến chỗ bất diệt. Đó là nguyện vọng của lớp người thời ấy.

Khoa học ngày nay đi đến chỗ tối tân, chỉ dùng một chút nguyên tử lực cũng có thể phá vỡ cả một thành phố, giết hằng mấy triệu người. Như vậy thì bửu bối thời xưa vung một túi phép lên, hóa thành lửa, đốt muôn binh ngàn tướng, không thể gọi là vô lý được. Cho nên tư tưởng loài người cách nhau hằng mấy thế kỷ vẫn còn gạn gửi nhau.

Chỉ có đêi-éu, đọc ở tiểu thuyết Trung Hoa, chúng ta thấy phần nhiều các giới tiên thần đã lánh cõi trần tục rồi lại dùng trần tục làm chỗ chiến trường, để đua tài độ sức, giết hại sinh linh vô tội, thì quả là tư tưởng của lớp siêu nhân ấy chưa thoát khỏi mùi trần.

Tuy là sản phẩm tưởng tượng của tác giả, song làm cho người đọc phải bùi ngùi, khi lớp người xa trần tục lại đem cái tài năng mình trở vè phá rối trần tục.

Hỡi các siêu nhân! Các người đã kinh trần tục thì hãy trả trần tục cho người trần, cho những kẻ mà các người gọi là lạc hậu.

Ngày nay, nhiều người tự cho mình là văn minh tiến bộ, nhưng bởi những văn minh tiến bộ của họ giày xéo, giết hại những dân tộc lạc hậu. Như thế khác nào giới thần tiên thuở xưa, đem phép thuật xuống cõi trần giết lẫn nhau, làm cho dân chúng vô tội xương phủ thành núi, máu chảy thành sông chỉ để biểu diễn cái uy hùng của họ mà thôi